

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

Η ΜΟΥΜΙΑ ΠΟΥ ΖΩΝΤΑΝΕΥΣΕ

ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΤΟΥ "ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ, ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Στό διάστημα αυτής της ημέρας, όλα τα πράγματα που είχαμε φέρει, εκτός από κείνα που μας έφραζάντο για το Μεγάλο Πείραμα, τα βάλαμε στις θέσεις τους.

Τέλος αποφασίσαμε να στείλουμε την ύπηρεσία με την κ. Γκράντ στο Λονδίνο. Το πρωί της επομένης ημέρας έφυγαν.

Αφού φύγανε όλοι, ο κ. Τρελόνη κλειδώσε καλά όλες τις πόρτες, και μās πήρε στο γραφείο του. 'Αφ' ού καθίσαμε, μās ειπε :

— Κοιπόν φίλοι μου, έχω τώρα ένα μυστικό να σās εμπιστευθώ, αλλά, σύμφωνα με μιā υπόσχεση που με δεσμεύει, πρέπει να υποσχεθίτε πρώτα κι' έσεις ότι δε θα το εμπιστευθήτε σε κανέναν. 'Εδώ και τριακόσια περίπου χρόνια, όσοι έμαθαν αυτό το μυστικό, το κρατήσανε καλά κι' έτσι πολλές φορές άνθρωποι σωθήκανε κι' από θάνατο άκομα. 'Εγώ, που τώρα σ' αυτήν την περίπτωση είμαι αναγκασμένος να σās το πώ, παραβαίνω αυτήν την υπόσχεσί μου γιατί μόνο στα μέλη της οικογενείας μου δίδεται το δικαίωμα να το αποκαλύψω, όταν τυχί ανάγκη.

'Υποσχεθήκαμε όλοι αυτό που ζητούσε. Κι' αυτός τότε εξακολούθησε :

— 'Υπάρχει σ' αυτό το σπίτι μιā κρύπτη, μιā ιηλιακή, φυσική μόν, αλλά τεχνητώς τελειοποιημένη. 'Η σπηλιά αυτή βρίσκεται κάτω από το σπίτι. Τώρα θα δής.

Σηκώθηκε άπάνω, κι' έμεινε τόν άκολουθήσαμε. Μās άφησε στο χάλι, κάνοντάς μας νόημα να τόν περιμένουμε· έφυγε μόνος του κι' έλειψε 2-3 λεπτά· σε λίγο ξαναγύρισε και μās έγγνεσε να τόν άκολουθήσουμε.

Μās έδειξε τότε ότι ένα μέρος του τοίχου της εισόδου υποχωρούσε· κι' στο άνοιγμα φαινότανε μιā σκοτεινή τρύπα, και κάτι άκανόνιστα σκαλοπάτια σκαλισμένα στο βράχο. 'Ο κ. Τρελόνη μπήκε μέσα κι' άρχισε να κατεβαίνει. 'Εμείς τόν άκολουθήσαμε. Κατεβήκαμε σαράντα ως πενήντα σκαλοπάτια, και φτάσαμε τέλος σε μιā μεγάλη σπηλιά. 'Ητανε μιā μεγάλη κοιλάτης του βράχου· ή άκρη της δεν φαινότανε, ήτανε σκοτάδι. Τη σπηλιά αυτή την έφώτιζαν άμυδρά κάτι παράξενες επιμήκεις σχισμάδες στο βράχο. Κοντά σε καθένα απ' αυτά τα παράξενα παράθυρα ήτανε και παραθυρόφυλλο, που μπορούσε να κλείνει.

'Από κάτω, άκουγότανε καθαρά, μιā πνιγμένο, το πάφλασμα τών κυμάτων.

'Ο κ. Τρελόνη μās ειπε :

— Αυτό το μέρος διάλεξα για να κάνουμε το μεγάλο μας πείραμα. Είνε, καθώς βλέπετε, καθ' όλα κατάλληλο. 'Εδώ είνε άκριβώς όπως και στη βραχώδη σπηλιά όπου ήταν ο τάφος της βασιλίσσης Τέρα, στην κοιλάδα του Μάγου. 'Εδώ θα κάνουμε το μεγάλο πείραμα· κι' αν πετύχθ, τότε θα ώφελήσουμε άνεκτίμητα τη νεώτερη επιστήμη, αλλά κι' αν άποτύχουμε, κανείς δε θα μάθθ ποτέ τι ζητούσαμε, κι' έτσι δε θα έκτεθούμε καθόλου. Μήν ξεχνάτε όμως, ότι μπορεί να διατρέξουμε σοβαρούς κινδύνους.

Σταμάτησε μιā στιγμή, και δε μίλησε κανείς· σκύσαμε όλοι τα κεφάλια μας σύμφωνοι. Με κάποιον δισταγμό, ο κ. Τρελόνη εξακολούθησε τότε :

— Αν πάλι κανείς από σās δε θέλει να λάβθ μέρος στο πείραμα, αν μās τή πη άμέσως τώρα. 'Οποιος θέλει μπορεί και έν' ελεύθερος να φύγθ. Δεν τόν κρατάει κανείς. Το πείραμα θα το κάνουν οι άλλοι, όσοι μείνουν. 'Οποιος φοβάται, ή διστάζει, ή δε θέλει, άς μιλήσθ !

Σταμάτησε πάλι, και μās κύτταξε όλους προσεκτικά έναν-έναν, και μεις κυτταθήκαμε άναμεταξύ μās· αλλά κανέναν δεν είπε τίποτα.

'Όσο για μένα, ούτε είχα σκεφθεί ποτέ τέτοιο πράγμα· αλλά κι' αν μου περνούσε τέτοια ιδέα, θα έμενα χάρην της Μαργαρίτας· ή όμως της άλλουσών αυτή τη στιγμή με καθησύχασε τελείως. 'Ηταν ήσυχη, ήρεμη, άσφορη...

'Αφού δεν μίλησε κανείς, ο κ. Τρελόνη εξακολούθησε :

— 'Αφού λοιπόν είμαστε όλοι σύμφωνοι, όσο γρηγορότερα ετοιμάσουμε τα πράγματα που χρειάζονται για το μεγάλο πείραμα, τόσο καλύτερα. Δεν σās είπα, ότι αυτή ή σπηλιά είναι ήλεκτροφώτιστη. Δεν ενώσαμε το σύρμα με τα σύρματα του σπιτιού απ' ευθείας γιατί έτσι μπορούσε ν' ανακαλυφθθ το μυστικό αυτής της κρύπτης. 'Εχω όμως έδώ ένα σύρμα που μπορώ να το συνδέσω με το απ' έξω και να πάρω ήλεκτρικό ρεύμα.

'Ανέβηκε τη σκάλα, και μόλις έφθασε στη μυστική είσοδο της σπηλιάς, ξεκρέμασε από τόν τοίχο ένα σύρμα, τώσαμε μαζί του και τώβαλε σε μιā μπρίζα στο χάλι. 'Εστρίψε τότε το διακόπτη, και ή σπηλιά φωτίστηκε ολόκληρη με άπλετο ήλεκτρικό φώς.

Τότε είδα ότι κοντά στη σκάλα ήτανε κρεμασμένη μιā τροχαλία. 'Ο κ. Τρελόνη, βλέποντάς με να κυττάω το σχοινί αυτό με την τροχαλία, έμάντησε την σκέψη μου και μου ειπε :

— Τήν τροχαλία αυτή την έβαλα έδώ έγω έπίτηδες, για να μπορούσαμε να κατεβάσουμε κάτω μεγάλα και βαρεια πράγματα.

'Ηξερα πώς θα μās χρειάζοντανε να κατεβάσουμε δώ-άνω πολλά και δυσμετακόμιστα πράγματα· κι' επειδή δεν ήθελα ν' ανακατευθούν άλλοι στις δουλειές μας, έβαλα αυτή την τροχαλία για να μπορούμε να κατεβάζουμε ότι θέλουμε μόνοι μας...

'Αρχίσαμε τη δουλειά μας άμέσως· και προτού νυχτώσει, είχαμε κατεβάσει και βάλε στη θέσι που ώριζε ο κ. Τρελόνη, όλες τις μεγάλες σαρκοφάγους και τάλλα πράγματα πουχαμε φέρει μαζί μας για το μεγάλο πείραμα.

Μās άνησύχασε όμως το έξης περίεργο επεισόδιο: ο Σύλβιο που τόν είχε κατεβάσει μαζί της στη σπηλιά ή Μαργαρίτα, κοιμηθήσε σε μιā καρέκλα. 'Αξάφνα όμως, τη στιγμή που φέραμε μέσα τη μούμια του γάτου, πετάχτηκε άπάνω και τής ορίχτηκε με την ίδια μανία που τις είχε έπιτεθεί και την άλλη φορά. 'Τά ίδια έκαμε και με τη μούμια. Το μικρό αυτό επεισόδιο έφερε μιā άπότομη άλλαγή στη Μαργαρίτα. 'Εκείνη τη στιγμή ή Μαργαρίτα ήταν άκουμπισμένη στη σαρκοφάγο, και φαινότανε πολύ άφηρημένη, μιā μόλις άκουσε το Σύλβιο, ταράχτηκε.

Τά μάτια της άστραφαν, και το πρόσωπό της πήρε μιā σκληρή και παράξενη έκφραση, κι' έκανε ν' προχωρήσθ για νά πάσθ το Σύλβιο· έκαμε και γώ τότε ένα βήμα έμπρός και καθώς συναντήθημε το βλέμμα μας, ένας παράξενος σπασμός φάνηκε στο πρόσωπό της και στάθηκε άπότομα· αλλά πέρασε άμέσως, έσκυψε, σήκωσε στα χέρια της το Σύλβιο κι' άρχισε να τόν χαιδεύθ μαλακά και με όλη της τής καλωσύνη, σαν νάτανε μικρό παιδάκι.

Καθώς την κύτταγα, μ' έβιασε ένας παράξενος φόβος. 'Η Μαργαρίτα που ήξερα μου φάνηκε ότι άλλαξε· δεν ήταν όπως ήτανε πριν. Και από τότε δεν έβλεπα την ώρα που θα τελείωνε καλά το μεγάλο μας πείραμα.

'Αφού όλα τα πράγματα τοποθετηθήκανε στη θέσι τους, ο κ. Τρελόνη γύρισε και μās ειπε :

— Τώρα, έδώ μέσα είνε όλα έτοιμα. Δεν μās μένει πιά τίποτε πρέπει να περιμένουμε μόνο όσπου νάφθθ ή ώρα που πρέπει.

'Εμείναμε για λίγο σιωπηλοί· πρώτος μίλησε ο δόκτωρ Ουίκεστερ :

— Και πότε θάνε ώρα ; 'Εχουμε τίποτ' άλλο να περιμένουμε ;

'Ο κ. Τρελόνη άπάντησε άμέσως :

— 'Εγώ άπεφάσισα να όρίσω ως ήμερα του μεγάλου πειράματος την 31ην 'Ιουλίου.

— Και γιατί, κ. Τρελόνη, όρίσατε αυτή την ήμερα· το πείραμα· μας δεν μπορούσε να γίνθ μιā οιαδήποτε άλλη μέρα ;

'Ο κ. Τρελόνη του ειπε τότε σιγά-σιγά, τονίζοντας κάθε του λέξι.

— Στα σχέδια της βασιλίσσης Τέρα έπαιξε σπουδαίο ρόλο ο μυστικισμός κι' αφού έχουμε τόσες ένδειξεις ότι περιέμενε μιā μέρα ν' άναστηθθ, θάταν φυσικό νά διαλέξθ μιā όρα που να την εύνηθ ο προστάτης Θεός της. Λοιπόν, ο τέτατος μήνας της εποχής της πημύρας του Νείλου ήταν άφιρεμένος στο Χαρμάνη, στο Θεό δηλαδή που άντιπροώπεσε τόν άνατέλλοντα ήλιο, και που συμβόλιζε έτσι και την άφύπνισθ. Κι' επειδή αυτός ο μήνας άρχίζει στις 25 του δικού μας 'Ιουλίου, έβδόμου του μέρα είνε ή 31η 'Ιουλίου.

'Εδίάλεξα αυτή την ήμερα γιατί είμαι βέβαιος ότι ή βασιλίσσα Τέρα θα εύνοούσε ιδιαίτερος τόν άριθμό έφτά ή καμμιά δύναμη του άριθμού έφτά.

Πολύ πιθανόν ίσως μερικοί από σās νά άπορουν· άπόρσαν μάλιστα γιατί δίνω τόσο μεγάλη σημασία στις προετοιμασίες μας. Νά γιατί· όταν έρθθ ή ώρα, πρέπει νάμαστε έτοιμοι· καλό θάτανε μάλιστα να περιμένουμε άκομα περισσότερο, και νά ετοιμαζόμαστε άκομα καλύτερα· αλλά θάταν άσκοπο νομίζω ν' αναβάλλουμε και να περιμένουμε άκομα.

Κι' έτσι θα περιμένουμε μόνο ως τις 31 'Ιουλίου· μεθαύριο δηλαδή θα κάνουμε το μεγάλο πείραμα μας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ XVII

'Αμφιβολίες και φέβισ

'Εφθασε τέλος ή 31η 'Ιουλίου.

'Επληρώσε ή ώρα του μεγάλου πειράματος. 'Αφού ο κ. Τρελόνη όρισε πιά την ήμερα που θα κάναν το μεγάλο πείραμα, άρχισθ νά σκέπτόμαι περισσότερο γι' αυτό και νά προσπαθώ νά μαντεύσω τι τελοσπάντων μπορούσε νά συμβθ.

Κατάλαβα να ότι θα είχαμε νά άντιμετωπίσουμε όλοι μας σοβαρούς κινδύνους· αλλά δε μ' ένοιωσε· είμαστε όλοι πρόθυμοι νά ριψοκινδυνεύσουμε. Μολαταύτα ήμουν άνησυχος.

('Ακολουθεί)

